

HECE TAŞLARI

40

Aylık Şiir Dergisi

Nurettin Durman

Hasan Akçay

İbrahim Baz

Şükrü Ünal

Tacettin Şimşek

Mehmet Özdemir

Hüseyin Çoban

İlker Gülbahar

Fatih Kandemir

Hüseyin Sönmezler

Ahmet Doğan İlbey

Gönül Tokayeva

Harun Yıldırım

İlhan Yardımcı (Kemâlî)

Aşık Muhsinoğlu

Yusuf Aslan

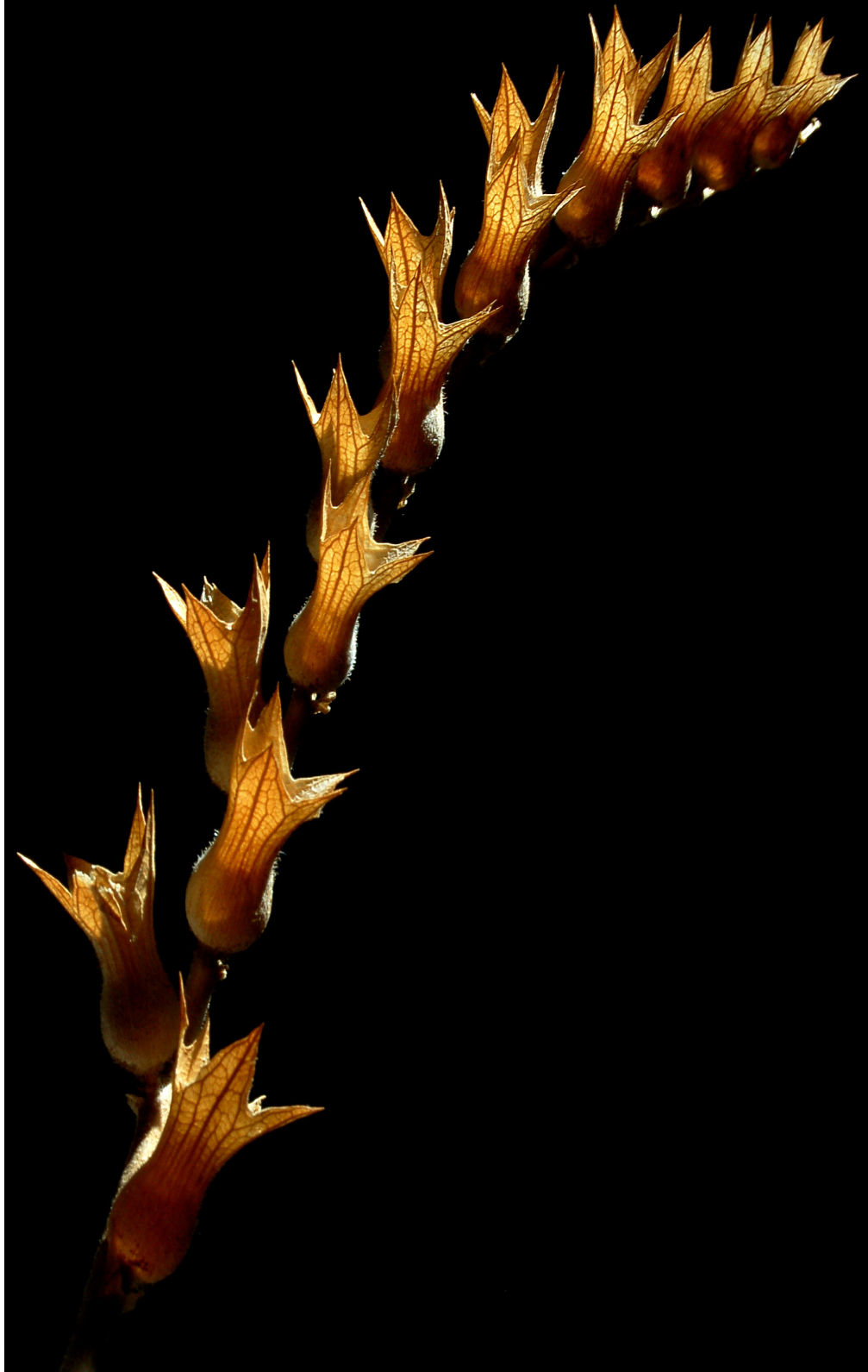
Emel Balıkçı

Ahmet Urfalı

Gülser Hünük

Tayyib Atmaca

Fatih Okumuş

BEYAZ ELBİSEYLE ÇIKARIZ YOLA

Bağladılar ayağını elini, dilim dilim doğradılar dilini, sen bir sabır fidanısın unutmama, karakışlar çetin geçti yaz yaktı, meyveye duracak günler ilerde, yüzyıllık esaret bitti bitecek, söğütte başlayan diriliş gibi, köküne dalına su yürüyecek, yeni kızoğlan kız bahar gelecek, solan yüzler tekrar çiçek açacak, uzaklara uçurduğun kuşların, asumanı kucaklayan sesleri, kefeni yırt diye ötüşür durur.

Yaşlandıkça dünya çocuklaşıyor, yeni firavunlar çağdaş karunlar, ülkeleri üç kağıda bağlamış, bul karayı al parayı hesabı, şeytanın aklından geçmeyen hinlik, onların aklında barbut atıyor, el altından el üstünden her türlü, numara içinden yeni numara, icat edip duruyorlar durmadan, varsın sesimizi kısıp sansınlar, beşten büyük bir büyükten habersiz, keyfini sürsünler yalan dünyanın.

Varsın düşman çoğalmaya başlasın, boynumuzu dik tutmaya başladık, artık kabuk tuttu yaralarımız, özgüven çağlıyor damarımızda, van minutu geçip gittik çok olduk, artık dünya beşten büyük diyoruz, sözü edep çıkınından çıkarıp, nerede ve kime nasıl söylenir, bunu artık biliyoruz çok şükür, sancılı yılların sonuna geldik, kendi kendimize göbeğimizi, yarın bir gün keseceğiz inşallah.

Geleceğin hayalini büyüten, babalar analar aman ha aman, çocuklara sabrın pusatlarını, her sabah bir cenge çıkıyor gibi, besmeleyle kuşandırın gün yakın, bu millet yeniden alsancağını, dikecek burçları ezbere bilir, mazlum milletlerin umudu sensin, titreyip kendine dönecek günler, kapında at gibi kişneyip durur, göğsünü imanla doldurduğunda, *ya Allah Bismillah Allahu ekber*, beyaz elbiseyle yola çıkarız.

Tayyib Atmaca

HECE TAŞLARI Aylık Şiir Dergisi

Yayın Yönetmeni Tayyib Atmaca

Kapak Fotoğrafı Yasin Mortaş

Tasarım Adem Konan

Yazışma Haydar Bey Mh. 32077 Sk. Armada 2 D 6 Onikişubat K.Maraş

0535 391 92 50 hecetaslaridergisi@gmail.com

40 Sayı 15 Haziran 2018 ISSN 2149-4509. (e-dergi)

BAKIŐMAK

Nurettin Durman

Kalbim arpıntılarını kendi haline bırak
Bir tarafın ışıklı yol olsun göz aydınlığın
Çekip gitmediğın yerler olsun aklında
Biraz serinlik biraz yaprakların hışirtısı

Őuraya ufuk çizgisi Őuraya haydi hazırlan
Kızıl rengini yaymıŐ boydan boya görelim
Köprünün hizasını tutuyor giderken bak
Bir zaman takipçisi yorgun yokuŐ ezgisi.

Güzel bakınca etrafın sesini daha güzel
Duyabiliriz inan çıkar ortaya aniden
Göz aydınlığı olur tam sırası Şimdi derken
Ufkun kızılığında akŐama döner kendisi.

Burası eskiden kalma burası geçmiŐin izi
Bize kalan ne varsa bizden kalacak olan
Ahını almadan daha karanlık basmadan
Göğsümüzde bulunsun bir genişlik mavisi.

Haydi, bakalım ne var ne yok görelim
Gönül almaca olsun etrafın yüzü gülsün
Neticede ölüm var kimsenin suçu değil
Kalacak bir Şey olsun bir iyilik gibisi.

ŞİİR VE GENENEK ÜZERİNE KONUŞMALAR/onüç

Hasan Akçay

Konuşturan: **Tayyib Atmaca**

Önünüzde tarihi bir kapı var ve siz bu kapıyı elinizde avuç alanınızı aşan bir usta elinde düğülmüş bir açar ile sözün kapısını açtığınızda gelenek ve şiir üzerine döşediğiniz, ruh ve gönül işçiliği ile süslediğiniz şiir otağı nasıl meydana geldi?

Klasik bir söyleyişten yola çıkarak söyleyecek olursak, “geçmişini olmayanın geleceği de olmaz.” Hangi alanda olursa olsun mazisinden koparılmış bir oluşumun ayakta durabilmesi, büyüyüp gelişebilmesi mümkün değildir.

Gelenekten beslenmeyen, geleneğin içinde yenilikler kapısına anahtar uydurmasını beceremeyenlerin ufukları dar olmaya mahkûmdur. Sırtını maziye, yüzünü atıye dönmenin sanatta en besleyici damar olduğuna inanıyorum. Gerek klasik şiir gerekse halk şiiri tarzında olsun bu iki kaynaktan beslenmeyen damarların kan dolaşımı kısa süreli olacak ve geleceğe taşınacak nefesleri kalmayacaklardır. Gök kubbe altında söylenmedik söz yoktur, anlayışının da idrakiyle aslanan yeni ve özgün söyleyebilmenin gayreti ve aşkı olmalıdır.

Yanınıza genç bir şair adayı geldi, elinde üç beş tane şiiri var ve günümüz şairlerinin parmak izlerini taşıyan ya da taşımayan şiir eskizlerini size sunarak “ağabey bu şiirlerimi bir bakar mısınız, benden şair olur mu?” dedi. Bu şair adayının yol hazırlığı gönül çantasında neler olmalı?

Sözünü ettiğiniz durum ile mesleğim gereği sıklıkla karşılaşmaktayım. Üzülerek ifade etmem gerekir ki kendini şair adayı gören bu gençlerin çoğunluğu Türk şiirinin zirve isimlerinden habersizler. Günümüzdeki önemli isimlere de bigâneler. On şiir okumadığı, on şair tanımadığı halde şiir kitabı yayımlama aşamasını geliyorlar, kendilerince.

Özellikle güzel bir uğraş içinde olmaları sevindirici. En azında şer ile meşguliyetleri yok. Bunun için de, kırmadan, küstürmeden daha çok okumalarını ve arada bir yazmalarını tavsiye ediyorum.

Gelenekle gelecek arasında kurulan köprüden elimizi kolumuzu sallayarak geçebilir miyiz? Bu köprüden geçebilmek için hangi çığırardan geçmemiz gerekir?

Her alanda olduğu gibi sanatta-şiirde de bir çiraklık dönemi olması gerektiği kanaatini taşıyorum. Özellikle klasik şairlerimizi çok iyi olmasa da, en azından bercesterleriyle tanımak gerekir. Sözün nasıl etkili ve kalıcı olduğunu bize öğreten onlardır çünkü.

Geleneğin köprüsünden el-kol sallayarak geçmeye çalışanların çok zaman başlarının döndüğünü ve zaman ırmağına gark olup gittiklerini edebiyat tarihi bizlere göstermiştir.

Bunun içindir ki, usta şair ve yazarların geçtiği yolun yolcusu olmaktan kaçınanlar, onları tanımayan ya da tanımayan gelenleri gelecekte tanıyan-bilen olmamıştır, olmayacaktır.

Günümüzde geleneksel şiirin memelerinden emmeden modern şiir yazılabilir mi?

Geleneksel şiirimizden faydalanmayan yeni şiirin varlık gösterebileceğine inanmıyorum. Sözün ötelere taşınabilmesi, ömür vadisinde yankısını duyurabilmek için yankı bırakanların sesini duymak gerekir. Bu körü körüne taklitten ziyade, bir esinlenme, bilinçlenme şuuru ile olmalıdır.

Hangi alanda olursa olsun bir önceki oluşumdan istifade etmesini bilmeyenler yeni şeyler söyleyemezler. Mimariden, edebiyata... hemen her alanda bu böyledir. Yenilikler ancak köklü bir geleneğin üzerine inşa ediliyorsa sağlam ve kalıcı olur. Onun dışında kalanlar ise zaman içinde kaybolur gider. Sanatın modası, günübirliği olmaz. Sanat geleceğe dair sözü olanların yüzünü döndüğü bir yöndür.

Divan ve halk şiirini tanımadan günümüz “modern şiiri”ni yazarken karşılaştığımız engelleri nasıl aşmalıyız?

Divan ve halk şiiri aynı kültürün, aynı medeniyetin şiiridir. Herkes heybesinde olandan etrafına serpiştirmiş. Divan şiiri büyük ve köklü bir kültürün şiiridir. Halk şiiri Anadolu'nun duru suyudur. Özellikle divan şiirinin hüküm sürdüğü yıllarda bir ayırmadan söz etmek mümkün değildir. Aynı vadilerde akan şirden herkes nasibince istifade ediyordu. Birçok uydurma tanımlamalarla bu iki şiir birbirinden farklı kültürün şiiriymiş gibi lanse edilmiş. Bu ayrımcılığın bilinçli bir şekildi yapıldığını günümüzde şiirle az da olsa ilgilenenler bilmektedir.

İşin özeti şudur: Bu memleketi ve insanını gerçekte sevmeyenler takındıkları maskelerle sever görünmüşlerdir. Direkt olarak insanımızın değerlerine ve inançlarına saldırmaktan korkanlar öncelikle tarihimizi ve edebiyatımızı karalayarak bu yolla ülkemizin insanını değerlerini aşağılamaya, yok saymaya çalışmışlardır. Çok şükür ki bu hainlerin ve o hainlerin kuklası olan gafillerin ömrü uzun olmamış, maskeleri kısa sürede düşürülmüştür

Sözlü bir medeniyetin köşe taşlarını oluşturan şiir nasıl oldu da gönül ve ruh ikliminden uzaklaşarak içi boş kelime yığınlarıyla dolu sadece manası yazanın karnında saklı "şiir" şekline dönüştü?

Önce insanın gönül ve ruh ikliminde kuraklık başladı. Hissiyatsız, gerçekten uzak yaşanmadan söylenenlerin de gerçekliği olmadı. Samimi olmayan söyleyişler gönle ulaşmaz. Şiirin manası şairin karnında kalacaksa onu doğurmanın anlamı nedir? Acıdır ki yazılan şiirler ne kadar anlamsız ise o kadar büyük kabul edilir ol/uyar/du. Anlaşılmayan şiir büyük şiirdir. Oysa en fazla anlaşılmadığı söz konusu edilen divan şiiri birkaç kelimeyle anlaşılabilirken, özellikle günümüzdeki bazı sözde şiirler hiçbir yöntemle anlaşılmamaktadır.

Şiir bize neyi anlatır?

Şiir bize güzeli ve iyi olanı anlatır. İncelikleri, insan olduğumuzu hatırlatır. Bir gönlümüz, bir vicdanımız olduğunu haykırır. Etrafımıza, insanlara daha dikkatle bakmayı ve görmeyi öğretir. Ve baktığımız her varlıktan da o varlığı var edene yürümek, O'na varmak gerektiğini vurgular...

Şiirde usta çıkarak ilişkisi var mıdır?

Doğrudan olmasa da dolaylı bir şekilde vardır. Olmadan da olmaz. Her şiir meraklısının, yazma azmi olanın mutlaka bir ustası vardır. Yani en çok beğendiği bir şair. Önce usta olarak tanıdığı şair gibi yazmaya çalışır çıkarak... Zaman içinde kendi sesini bulup yoluna devam edenler gerçek şair olur, ustasının gölgesinde kalanlar ise arkalarında bir gölge bırakamazlar. Yavru kuşlar önce anne kuşun kanatları altında uçuşu talimi yaparlar ve oradan gökyüzünün sonsuzluğuna doğru kendi kanatlarının gücüyle süzülür, uçarlar.

Şair kendi üslubunu nasıl oluşturur?

Aslında farkında olmadan oluşturur. Bir önceki soru ile bağlantılı olarak bir süre etkisinde kaldığı şair/lerin sesinden ve tarzından sıyrılır ve kendi sesini yakalar. Bu, uzun yolda takip edilen, izinden gidilen öncü ile bir noktadan sonra yol ayrımına gelmek gibidir. Bir zaman sonra takipçinin önüne daha farklı ve kendine has yollar çıkınca artık o yolda tek başına yürümeye başlar. Bu zorlu ve uzan bir süreçtir mutlaka. Yürümekten bıkmayanlar ve yorulmayanlar için geçerlidir.

Gelenekten habersiz geleceğe şiiri nasıl taşıyoruz?

Böyle bir durum mümkün değildir. Geleniğin özelliklerini bilmeden şiiri geleceğe taşımak söz konusu olamaz. Geleneksiz de geleceğe kalacak şiir söylenebilir iddiası taşıyanların sesi ve varlığı yaşadıkları dönem içinde kaybolup gitmişken, geleceğe ne bırakabilirler ki?

Modern şiir ya da günümüz şiiri deyince neyi anlıyoruz?

Benim anladığım anlamsızlık. Ne kadar kapalıysa şiir maalesef o kadar iyi şiir... Bu şiirin tükendiğinin habercisi. Geleniği bilmeyen ya da ona karşı kayıtsız olanların yürümeye çalıştığı yoldur ki, uçurumdan başka bir yere götürmez yolcusunu. Hissiz, duygusuz ve dahi bilgisiz şiir kısaca...

Edebiyat dergilerinde şiir “başrol oyuncusu” olarak önyazıdan hemen sonra “cam kenarı”nda yer almasına rağmen neden şiir kitapları basılmıyor, basılsa da satmıyor. Şiir dergilerin ya da okurun “dolgu malzemesi”mi oldu?

Şiirin alıcısı bellidir. Şiir satılan bir meta değildir ayrıca. Onun değerini bilenler onu arar bulur. Şiirin kimseye ulaşmak gibi bir kaygısı da yoktur.

Günümüzde ise tepeden tırnağa insanımızın maddeye, menfaate, faydalıcılığa yönlendirdiği bir zamanda kimin gönülle, vefayla, aşkla... kısaca insanı insan yapan değerlerle ilgisi olsun ki... Şiir insan yanımızdır, yüreğin nahif sesidir. Bu çağ onun sesinin kısıldığı bir çağdır ne yazık ki...

Şiir kitaplarının da hikâye, deneme ve roman kitapları gibi çok okunması için özellikle Milli Eğitim Bakanlığının öncülüğünde edebiyat öğretmenlerinin öğrencilerine şiir ezberletmeleri ve şiir kitapları önermeleri şiiri ve şiir kitaplarına açılan kapıyı aralar mı?

Sanmıyorum. Şiir başta olmak üzere edebi türlerin birçoğundan ve dahi yazarlardan bihaber yetiş(e-meye)n edebiyat öğretmenleri oldukça bu sonuçsuz bir çaba olacaktır.

Edebiyat fakültelerinden mezun olanların ne kadarı şiiri sevmiş ki karşısındaki insanlara sevdirebilsin. Sevilmeyen bir şeyin sevdirmesi muhal bir hayaldir ancak...

Osmanlı Padişahlarının kahir ekseriyeti şiir ya da bir güzel sanatla ilgilendiğinden bir ince ruha sahiptirler. Bundan dolayı içinde yaşamış olduğumuz yüzyıldan önce yaşamış şairler şiirleriyle hâlâ yaşamaya devam ediyorlar. Bu hususta gerek devleti yönetenler gerekse şehir eminlerine reçete olacak düşünceleriniz nelerdir?

Osmanlı padişahlarının taşıdığı ruh ve amaçtı onları nahifleştiren, şiir söyleten. Yetişme tarzı ve ortamı farklıydı bir de... Önce mana ile donatılan ruhlarını sarıp sarmalayan şiir rüzgârıyla “bir gözleri ahuya zebun” olunabiliyordu. Şimdi durum değişti. Hırs, makam, mevki, koltuk ve ikbal kaygısı bütün güzelliklerin önüne geçti. Onun için de devleti yönetenlerin böyle bir derdi yok... Karın doyurmayan bir şeyin ardından kimler yorulur ki...?

SOR

İbrahim Baz

Dünyanın değerini bilmek istersen
Delikli kuruşa satanlara sor
Gönül söküğünü ilmek istersen
Varını yokluğa atanlara sor

Namert köprüsünden sakın ha geçme
Kırk kere ölçmeden bir kere biçme
Kevser'i sunsa da muhannet içme
Kalbine söz oku batanlara sor

Şöhret dilenenin onuru yoktur
Onursuz bir hayat yığıde yüküdür
Nice rütbesizler dağdan büyüktür
Korkmadan zalime çatanlara sor

Gönüldeki aşktır kıymetsiz akçe
Duadır göklere pulsuz dilekçe
Nasıl cahil olur insan bildikçe
Ölmeden tabuta yatanlara sor

Aşkın yağmurunda ıslanan yanar
Kırda çiçek görse yâridir sanar
Dara konsa başı sevdiğin anar
Canını Canan'a katanlara sor

Mecnun neden düştü sevda çölüne
Neden kanın verdi bülbül gülüne
Aklını satarak aşkın teline
Seherde yar diye ötenlere sor

NEYZEN'E GAZEL

Şükrü Ünal

Yaktın ruhumu neyzen, sanma ki, mecalim var
Sen üfle ben gezeyim, âlemi diyar diyar

Bulutlar gibi gökte, çiçekler gibi yerde
Bulmasın kimse beni, yerim bilmesin ağyâr

Şu tatlı nefesinle dostlara selam söyle
Bir güzel kelim söyle, darılmasın bana yâr

Bülbülün avazıyla, goncaların nazıyla
Dervişin niyazıyla gelsin yine ilkbahar

Üstümde güneşle ay, önümde kervansaray
Altımda asil bir tay, dayansın ulu dağlar

Yol uzun, ömür kısa, bedenim hayli yorgun
Görünmeyen iki el ayaklarımı bağlar

Gönüle yakındayız, saba makamındayız
Şarkı terennümünde, hem kürdilihicazkâr

Kamışlıktan kestiğin, içini dağladığın
Beraber ağladığın, eylediğin âh-u zâr

Neyinle yaktın bizi, ardına taktın bizi
Sanki sevda denizi yıkıyor bak dalgalar

Neyzen senin nefesin, derinden gelir sesin
Hoşa gider herkesin, gül kokulu bir gülzar

Bu sevdâ uğruna ben, nefesi güzel neyzen
Döndüm sanki Mecnun'a, bak hayatım târumar

MARAŞ RUBAİLERİ 3

Tacettin Şimşek

Ceyhan'ın gözesinde

Besbelli şiir de burdadır
destan da
Gerçek de bu dünyada
hayalistan da
Her gün Karakoç nehri akarken
Celâdan
Ceyhan da şiir söyledi
Elbistan'da

piri oynamak

Besbelli Maraş'ta
bir düğün var şimdi
Kalkıp yürüyor sevinçle
dağlar şimdi
Bir yanda davul zurna çalar
coşkuyla
Bir yanda yiğitler
piri oynar şimdi

kardeş şehir

Her şehrin uzak diyarda bir adresi var
Hiç kimsesi yok
zaman zaman
herkesi var
Kardeşlik için
burda Trabzon varsa
Kardeşlik için
orda Maraş caddesi var

kırılacak el

Susmaksa yeter
şimdi bağırmak lâzım
Bir damla su yetmez bize
ırmak lâzım
Düşmanları küstahtı
Maraşlı'm
dedi ki
Namusa uzanmış eli kırmak lâzım

isminde saklı

Ruhunda
yiğitlik ışığın saklıydı
Naranda
derin hıçkırığının saklıydı
Ayrılmadı
kahramanlığından ismin
İsminde de
kahramanlığın saklıydı

Maraş'a özlem

Aşkım var edem
dilimde hüznüm var edem
Akşam yele verdikçe
sabah başlar edem
Özler dururum
sende geçen günlerimi
Hasret sızısından
beni sen kurtar edem

BİR GARİP MEZAR

Mehmet Özdemir

Bugün hava yoğun ağır gökyüzü
Karanlık doğurur çıplak gündüzü
Gölgeyi üretir yemyeşil çamlar
Dünyayı giyinir gamsız adamlar
Tanrıya adanır gölgesiz ağaç
Her mevsim budanır gölgesiz ağaç

İkinci sonrası köz düşer güne
İçin için yanar sadece anne

Sağ yanı keyifli en uçuk rüya
Sol yanı külfetsiz ölümlü dünya
Şehri tutuşturur kızılca akşam
İçine gömülür gurbette adam
Hoyratça yer kendini azar azar
Musalla taşında garip bir mezar

SOR

Hüseyin Çoban

Sır olup içinde gizli kalayım
Söz edip âleme duyurma beni.
Geçtiğin yollara toprak olayım
Toz edip yellere savurma beni.

Tükenir vakitler durmaz deminde
Anlar zaman olur her bir nefeste
Sözler neye yarar aşkın dilinde
Dünyalık kelamla çağırma beni.

Bilirim Mecnun'dan ben gam ne demek
İstemem halimi hikayet etmek
Geçir de boynuma çözülmez ilmek
Can iste ağıyardan kayırma beni.

Menzilsiz yolcuyum yoldan uzakta
Bir kuru gazelim daldan uzakta
Ten ölü değil mi candan uzakta
Cananım canımdan ayırma beni.

VEDA SANCISI

İlker Gülbahar

Artık tamamdı vakit, hazırдық serencama
Giderken elvedayı gözlerinde topladın.
Çaresizce yasladın, başını bazen cama
Bakışınla kalbime sensizliği saptadın.

Öyle bir çırpındı ki yüreğimin serçesi
Zaman içime aktı, tıpkı gözyaşım gibi...
Kanattı her yanımı, firkatın her sırçası,
Titriyordu dizlerim, ürkek telaşım gibi...

Sen ırayınca benden, adım atamaz oldum
Bir dem kalamaz oldum, senin gezdiğin yerde
Mıh gibi çakıldım ben bana yetemez oldum.
Sabır taşı çatladı, kaçınılmaz kaderde.

Koştum yetişemedim, sessiz sessiz bağırdım
Kimsecikler duymadı, bir sen duydun değil mi
Vedanın sancısıyla ayrılığı doğurdum
Bu sevdanın adını, hasret koydun değil mi

İşte böyleydi gülüm, senden sonra durumum
Tadım tuzum kalmadı, iflah olmam zor benim.
Gitgide açılmakta yürekte uçurumum,
Halimi bil istedim dört bir yanım kor benim...

KAVUŞTUM

Fatih Kandemir

Damladan ayrı idim ummanıma kavuştum
Zamandan ayrı idim devranıma kavuştum

Bir zamanlar şiiri yazardım aşikâre
Şimdi ben bir sır oldum pinhanıma kavuştum

Sevdiğim güzellerden öyle vefâ gördüm ki
Çok sevildim binlerce hayranıma kavuştum

Aşk acısı ne bilmem hiç tatmamışım zaten
Dert arama ben çoktan dermanıma kavuştum

Şimdiye dek âşıklar içinde yerim yoktu
Gayrı bende tahtıma mekânıma kavuştum

Kemahlı bu sözlerde zerre hakikat yoktur
Bir de de ki tam olsun cânânıma kavuştum

SARI BİR HÜZÜN

Hangi rüyadan uyansam, sarı bir hüzün yüklenir alev
Söyle ey sevgili, başucumda kumdan kaleleri neyleyim.
Bu alev alevse eğer, taşımaz yüreğimi uzaklara
Sana açmayan gülleri, o divane gönülleri neyleyim

SAVURSUN

Gelsin aşk-ı didarın alevi hülyalarımın kumsalına vursun
Bahr-i eş'ârın ateşinde yanıp tutuşan gülleri savursun

ROSİNHA

Rosinha
Muhayyel gözleri suların
Sen ki taşkınlardan son hatırasın
Bu sabah bilmediğim kadar
Uzaktasın...

MAVİ BİR OKYANUS

Kuşların kanatlarına yüklenince mavi bir okyanus
Derin suların gölgesi düşer melankolik köpüklerin arafına

RÜZGÂRIN MECALİ

Hangi rüyadan uyansam melankolik bir sabahı soluyor güllerim
Vuslatın kapısında bitmeyen umutların hüzün demeti kalıyor

Rüzgârın ıslığı paylaşıyor nalan geceyi, sabah olmuyor
Bin bir gece masalın, düşle gerçek arasında gelip beni buluyor

Sen orada ben burada olmuyor, gri hülyalarda sürem dolmuyor
Uzaklarda yankılanır ıslığı, rüzgârın rüzgâr olmaya mecali kalmıyor

Vuslatın vuslatsa eğer bırakma ellerimi ne olur
Yangın yeri süreyya bakışların bende emanet kalmasın

Örtme demiştin ya geceyi örtme üstüne ne olur
Sen orada ben burada olmuyor, leylanın leyli olmaya mecali kalmıyor

ALİ HOCAM YAZISI

Ahmet Doğan İlbey

Ali isminin çağrışımı her insan ve cemiyette farklı olabilir. Kimine göre bir mübarek zâtın, bazısına göre bir gönül dostunun ismidir. Bazen de gönülden bağlanılan sâhil-i selâmet âlim ve fâzıl bir kişidir. Hz. Peygambere ümmet olmuş, İslâm medeniyetinin içinde erimiş Türk, Kürt, Arap, Acem, Pakistanlı, Afganlı, Mağribli ve Habeşli olarak Ali isminde insanlar vardır. Herkes bir cihetten Ali ismindeki kişilere bir ünsiyet ve bir kurbiyetle bağlıdır.

Malûmdur ki, Ali isminin necip milletimizde ilim, irfan ve fazilet sahipliği bakımından isim ve sıfat olarak nice değeri vardır. İlk dönem Müslüman ceddimizden neşet eden Ali isminin hususiyetlerine gönül bağı vardır milletimizin. Bu millet Ali ismine meftundur. Sâlih ameliyle temayüz etmiş Ali ismindeki her kişiye meftun olunabilir, yakınlık duyulabilir.

Hz. Ali Efendimiz'den başlar bu sevgi ve tâzim. Mescid-i Haram'ın kırk yedi giriş kapısından biri de "Ali Kapısı"dır. Ali ismi, ilmin ve sadâkatın kapısı olarak O'nun yüce şahsiyetinde sembolleşmesiyle ümmet mensupları, mürüvvet sahibi olsun, Ali gibi cömert ve murtaza olsun, âliabânın ve ehlibeyt'in mânevî sulbünü taşıyın, faziletli, haysiyetli ve ilim sahibi olsun diye çocuklarına Ali ismini koymuşlardır. O'nun mübarek vasıflarından dolayı "cömertlikte Ali'sin sen" mânasında sayısız mısralar yazılmıştır.

Ali isminin dinimizden ilham alan edebî köken ve mânalarını yâd etmek istiyorum. Âli: Ululuğu, yâni yüceliği ve seçkinliği olandır. Bu isim ve mânaya bağlı birçok güzide sıfatlar ehl-i irfan sahibi ve mübarek şahsiyetlere atıf yapılmıştır: Âlibaht: Talihi yüksek, Âlicâh: Yüksek rütbeli, Âlifitrat: Yüce yaradılışlı ve güzel huylu, Âligüher: İtibarlı ve değerli, Âlihimmet: Çok iyiliksever ve yüce himmetli, Âlimekân: Yeri ve rütbesi yüksek olan, Âlinazar: İleri görüşlü, Âlinesep: Soylu, Âlişan: Şan ve şerefi yüksek, Âlikadir: Kıymeti yüksek, Âlitebâr: Mübarek soylu, Âlicenap: Yüksek karakterli, haysiyetli, cömert ve küçüklüğe meyli olmayan.

Ali ismine meftunluğumun, İslâm akaidi ve ehl-i sünnet dışına çıkmış bâzı âdet ve anlayışları olan belli bir toplulukça özünden uzaklaştırılan anlayışla alâkası yoktur. Bu hâl içerisinde büyük gönül dostum âlim ve ârif insan Ali Hocam'ın şahsiyetinden ve dostluğundan mülhem bir dost yazısı yazmaktırmaksadım. Tarihten bugüne şiir ve türkülerimizde Ali isminin tedarileri, bu isimle yapılan tamlamalar ve sıfatlarla yapılan yüceltme duygularının gönüllerdeki tesirini öğrendikçe düşündüğüm yazının değeri daha da büyüdü.

İsmi Ali olan her insan mutlaka iyi ve güzel yaratılışa sahiptir şeklinde dogmatik bir anlayış içinde değilim. Üstad Necip Fazıl'ın ifadesiyle, "İstiklâl Mahkemelerinin reislerinden Kel Ali, Kılıç Ali, Necip Aliler... Ali isminin mânada ve kelimedede delâletine ters tarafından mazhardır."

"ALİ GİBİ ER GEREK İŞBU SIRRA ERESİ"

Ali isminden gâyem, derûnumda fikirli ve irfanî izler bırakan, karakter âbidesi olarak yaşayan Ali Hocam'ın yürekten kuşatıcı dostluğudur. Hep ona benzemeye, onun meziyetlerini kuşanmaya çalışırım. Yüreğimde daima ona meftuniyet ve imrenme vardır. Fakirin onun makamına erişmesi ne haddine. Yunus Emre Hz.lerinin dediği üzere:

"Yürü, var ebkem ol ey ne sâlûsluk satarsın?

Ali gibi er gerek işbu sırra eresi."

Diyor ki: Sen daha hamsın, ilim ve irfan sahibi değilsin. Vakti gelmeden konuşma, dilsiz ol (ebkem), irfan yolunun müdavipliğinde sebat et. Tâ ki, o dost gibi irfan ve hakikat sahibi olana, yani sırra erene kadar. O ulu kişi, bu mısralarıyla şakirtliğimi pekiştirmemi istiyor. Eyvallah.

"BEN TELLÂLİM PAZAR BAŞIM ALİ'DİR"

Bin yıllık ruh ve mânamızı nağmelendiren türkülerimiz ve ağıtlarımızın yanında tekke edebiyatımızdaki miraciye ve mersiyelerde Hz. Ali Efendimiz'in mâneviyatından başlayan gelenekle Ali ismine atıflar yapılır:

"O cihanda bu cihanda

Ali'ye saydılar bizi",

“Ali’yi gördüm Ali’yi” ve “Ali imdadıma gel yetiş” gibi türkü sözlerinin yanında

“Derdimi desem Veliye

Derdimden döndüm deliye

Neler ettiler Ali’ye

Gam yeme gönül gam yeme” gibi Ali üstüne söylenmiş türküler, fakiri pek mahzun eder.

“Aynaya baktım Ali göründü gözüme” sözünü, ehl-i sünnete ters düşmeksizin vecdle söyleyerek manevî bir hoşnutluk duyarım. Sezai Karakoç’un “Çocukluğum” başlıklı şiirini Ali ismi geçiyor diye coşkuyla okurum.

“Babamın uzun kış geceleri hazırladığı cenklerde

Binmiş gelirdi Ali bir kırata

Ali ve at gelip kurtarırdı bizi darağacından

(...)

Çocuklarla oynarken paylaşamazdık Ali rolünü

Ali güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar kahraman

Ali olmaktan bir sedef her çocukta.”

Üstad Necip Fazıl’ın

“Bir idamlık Ali vardı

Kaydını düştüler mühür basıldı” mısralarına gelince kalbim sıkışır ve rahatsızlanırım. Nerede bir ilim ve irfan aşkından kemâle ermiş karakter âbidesi birini tanısam; hangi yörede yetim ve garip sıfatını taşıyan bir gönül insanı görsem, isminin Ali olabileceği inancı var içimde. Köy ve kasabalarımızda adını sorduğum birçok ihtiyar ve eski zaman adamlarının adlarının çokça “Yetim Ali”, “Garip Ali” olduğunu öğrenince yüreğim sızlardı.

Büyüklerimiz anlatırlardı, Anadolu’da babası Yemen Harbine gittikten sonra doğan oğlan çocuğuna, babası dönsün veya dönmesin “Yetim Ali” ismini koyarlarmış. Birçok ismin başında ve önünde hep Ali ismi çıkar karşımıza. Ali Osman, Ali Haydar, Ali Kemal, Mehmet Ali, Hacı Ali, Hasan Ali gibi nice isimlerimizin ahenk ve hecesine “Ali” sesi hâkimdir.

Bütün bu insan manzaralarıyla bütünleşen gönlüm, Ali Hocam’ın dostluğundaki mânaya doğru yönelmişçe daha bir kavleşiyor. Yalnız iyi meziyeti anlatamaz onu; güzel dost, ince dosttur o... Aynasında kalp huzurunu ve iki dünya hayatımın dengesini bulduğum efendi dosttur. Efendi kelimesi tek başına onu ifade etmeye yetmez. Süssüz, şöhret âfetinden uzak bir âlim ve derviştir. Bir şair dostumun dediği gibi: “Hem aşktan gelmiş, hem kitaptan...”

Akıcı, sarıh ve sâde bir üslubu vardır. Derûna işleyici, sakin, vakarlı ve itimat telkin eden bir sesle konuşur. Sohbetlerde durduk yere söze karışmak âdeti yoktur. Mevcudiyetiyle, sükûtu ve bakışlarıyla da bulunduğu meclisi doldurur. Sohbetlerinde kelimeler ve cümleler, “hendesî bir disiplin içerisinde” birbirine boşluk yapmadan bağlanarak zengin fikir ve mânalardan örülü bir metin meydana getirerek âsudeliğin ve vakarın fikirle terkiyleştiği bir ahenk oluşturur. Sarahat ve selâset ihtiva eden sohbetlerinde boş ve klişe sözler duyamazsınız.

İLMİNİ VE İRFANINI HAYATLAŞTIRAN İNSAN

Asırlardır cemiyetimizde önder olarak iki türlü insan tipi hep var olmuştur: “Değerliler” ve “Önemliler.” “Değerliler”, bizzat kendi varlık ve meziyetlerinden dolayı ortaya koyduklarıyla bütün insanlığa faydalıdır ve geçici değildirler. İrfanımızda bu tipe insan-ı kâmil denir. “Önemliler” ise sadece rütbelerinden ve atanmışlıklarından dolayı devletten geçinen ve oradan sağladıkları yetkiyle hükmeden bürokrat, asker vb. zümredir ki, bu sâyede kendilerini “önemli” olarak cemiyete dayatırlar. “Önemlilik” geçicidir ve ondan insanlığa bir şey kalmaz. O dost, ilminden ve şahsiyetinden herkes istifade ettiği için “değerlidir.”

“Kabusnâme” adlı kitapta faydalı insan şöyle târif ediliyor: “Hüner artırmak, güher (cevher) artırmaktan yeğdir. Güher, insanın ashında (yaratılışında) var olan öz, asâlettir. Hüner ise sonradan çaba ile kazanılandır. Hünerden herkes faydalanır.” O dost hem hüner, hem de güher sahibi bir şahsiyettir. Bu mânada yine iki tür insandan bahsedilebilir: “İnşa Edici” ve “Etkileyici.”

“İnşa Edici”, sahasında ortaya koyduğu ve ürettiğiyle insanın hâlihazır durumunu sürekli yukarıya, yâni iyiye doğru yükseltir. Bunu yaparken sosyal ve ilmî rütbesini kendinden önce etrafa salmaz; diliyle, sûretiyle hiçbir tesir metodlarına ve albeniye başvurmaz. Bu vasfın irfanımızdaki diğer adı “Muhsindir.”

Yâni ilmiyle, irfanıyla birlikte “*etraf yapan, hayatlaştıran ve medeniyetleştiren...*”

“*Etkileyici*” ise, müsbet olmasına rağmen ortaya koyduklarıyla şimşek gibi çakar, yıldız gibi parlar ve gerçekten bir an veya bir müddet cezbeder, karizma ve hoşluk yayar. Fakat bir süre sonra etkileyiciliği kaybolur ve verdiklerinden pek bir şey kalmaz ortada.

Tesbit ve târiflerimdeki indî bakış ve hatâdan Allah’a sığınarak söylerim ki, o dost bütün hâl ve vasıflarıyla İnşa edicilerdendir. Âlim olduğunu belli etmez ve göstermez. Faydalı olacağını bildiği anda ve yeri geldikçe ilminden verir. Asla ilim ve fikir adamlığını kibir ve üstünlük vasıtası yapmaz.

Ali Hocam bütün bu ahlâk ve faziletine rağmen görünmek değil, olmak peşindedir. Olmadan görünen âllâmelerden değildir. Bâzı âlim, şair, fikir erbabı yazdıkları ve anlattıklarıyla takdir edilir, faydalanılır, fakat sevilmez. Bâzıları da bu hususlarına rağmen ortalıkta görünmez, fakat çok sevilir. İlminin ağırlığı ve yazdıklarıyla takdir toplayıp sevilmeyen insan da var, sevilen de...

Bir yazarın ifadesiyle “*Kendini sevdirmeye çalışmayan, sevilmeye bırakan*” hayırlı bir dosttur Ali Hocam. Hem âlim ve ârif vasıflara sahip olmak, hem de bütün insanî veçheleriyle sevilmek ne büyük saadet, ne büyük kazanç. Kalbimin ve gönül dostlarının şahitliğiyle ifade ederim ki, Ali Hocam hem sevilen, hem ilmiyle takdir toplayan vasıflara sahiptir. Yaptıklarının, bildiklerinin karşılığını istediği vâki değildir. Ahlâklı bilinmeye, imtiyazlı olmaya ait tek bir an ve fiil görmedim hayatında. Dostlarının, dostluğuna inandığı insandır o. Dost bir ses, inandıran bir kelâm.

İlim ve irfan erbabının hususiyetlerinin onda meczedilmiş olduğunu anladıkça, yanında malâyanî konuşmalardan edep ederek uzak durmayı öğrendim. Kalplerimizi tezkiye edici sohbet ve yazılarında bize ait bilgiyi nasıl kullanacağımızı da öğreterek hayatımız ve medeniyetimizle irtibatlandırır hep. Onun münevver, mûtena, tedbirli, disiplinli, azimli, mutedil, muteber, mütefekkir, mümeyyiz, müeddep, muvakkit, cömert ve hayır söyleyen dili ve amelleri sayesinde bu fakirle dostları istikametlerini “hâl adamı” olmaya doğru çevirmişlerdir.

Merhametsiz ve maddeci dünyanın birçok değeri yıktığı bir zamanda onu dinledikçe kendi içimizde yeniden doğduk. Şâkirtlerinden *İsmail Göktürk*’ün mısraları bir bakıma derûnumuzu ifade ediyor:

“*Bunca yıl kapındayım, yine ağıyarım Ali
Nâçârım, eşîğinden geçmedi âhu zârım Ali.*”

EZELDEN ÂŞİNA BİR DOSTLUK

“*Kişi, dostunun dini üzeredir*” buyuruyor bir hadis meali. Onunla olan dostluğum sınırlı sorumlu ve gâyeli değildir. Gâye tamam olunca sona eren dünyalık bir dostluk değildir. *Düccane Cündioğlu*, muhabbet (sevgi) duygusunun “*üç amacından*” bahseder: “*Haz, fayda ve iyi. (...) Tek başına hazza duyulan muhabbet, tez gelip tez gider. Buna mukabil menfaate yönelik muhabbet, geç gelip tez gider. İyiye düşkün kimsenin muhabbeti ise, özü gereği tez gelip geç gider.*”

Fakirin muhabbeti şüphesiz “*iyi*” mertebesinde olup, dahası onunla olan dostluğum kalûbelâda başlayan inanışın ve meşrep birlikteliğinin oluşturduğu cezbe hâlidir ki, hiç bitmeyen bir dostluktur bu. Ezelden bir âşinalıktır. Bütün inancımın söyleyebileceğim ki, âcizane hayatımı “Ali Hocam’dan önce, Ali Hocam’dan sonra” diye ayırabilirim. Ali Hocam’dan evvel hamdım. Ali Hocam’dan sonraki hayatımda onun kazanında fikirleriyle, ahlâkıyla pişmeye devam ediyorum.

Sükûnetin, ferahlığın, emniyetin ve huzurun vücut bulduğu bir insandır. Ehl-i irfanın sözüdür: “*İnsan kendini insanda bulur.*” Fakir de kendini Ali Hocam’da bulur. O, kendimi görmeye çalıştığım aynadır. Onunla dostluğum aynı zamanda lisanî ve meşrebîdir. Yâni onun künhüne vakıf olup gösterdiği dil kapısının müdavimi olmak ve bu kapının icap ettirdiği her meşgûliyeti tâlim etmek... Dışarıdan bakanlar fakirin muhabbetinin sınırlarını fazla geniş bulabilirler. Allah şahittir ki, ona olan muhabbetimin hiçbir safhasında asla riya yoktur. Tasavvuf erbabı *Tuğrul İnançer*’in ifadesiyle “*Hürmette riya olur, muhabbette riya olmaz.*”

Haddimiz olmayan çok yüksek bir teşbih olacak ama Fatih Sultan Mehmed’in, hocası Akşemseddin için söylediği “*onunla aynı çağda yaşamak...*” sözünü, yüreğime ve inancıma dayanarak söylerim ki, Ali Hocam’la aynı zamanda yaşadığıma ve onun fakirle arkadaşlık ettiğine seviniyor ve Yaradan’a şükrediyorum. Bütün dâvam Ali Hocam’ın yüreği, ahlâkı ve irfanıyla bütünleşmektir. Bu milletin kurtuluşu için Ali Hocam’lar çoğalmalıdır.

AÇ KAPIYI GARDİYAN

Gönül Tokayeva

Görünce beni dili kilitler açan var ya
Aç kapıyı gardiyan onu öpesim geldi
Görünce beni gözü yıldızlar saçan var ya
Aç kapıyı gardiyan onu göresim geldi

Mahzun bir çocuktu o kuş besleyen koynunda
Sevimliyim ben yazan bir levhayla boynunda
Şimdi ise uyuyor dört duvarın koynunda
Aç kapıyı gardiyan onu göresim geldi

Benim suçum yok diyen mahkûm bir alay burda
Suçunu kabullenmek müthiş bir olay burda
Suçsuzum salın beni demek çok kolay burda
Aç kapıyı gardiyan onu göresim geldi

Mis kokulu elleri burnumuzda tüterken
Beklemek aylarca bir öncekinden beterken
Her görüşte ayda bir yarım saat yeterken
Aç kapıyı gardiyan onu göresim geldi

Acziyetine yanar, solum hüzne bulanır
Bağrımdaki taşlara inat, gözüm sulanır
Gülüverince elim ayağıma dolanır
Aç kapıyı gardiyan onu göresim geldi

Kuşlu pencere yokmuş, volta attığı yerde
Elimde kala kaldı, işlediğim tül perde
Süt beyaz olmuş teni, anlamalıydım zerde
Aç kapıyı gardiyan onu göresim geldi

Gönlüm der bahçedeki mazgaldan gireceğim
Süzülüp içeriye özgürlük vereceğim
Herkesi mutluluktan göklere sereceğim
Aç kapıyı gardiyan onu göresim geldi

ŞEHİDİN GİDİŞİ

Harun Yıldırım

Ana komutanlarım kapınızı çalınca,
Yavaşça aç kapıyı nefesini çekerek.
Yüreğin ferahlayıp bir serinlik olunca,
Vatan millet sağolsun, de boynunu bükerek.

Üstü pullu bir mektup selam mı beklediğin?
Uğrunda seve seve ölmek vatan dediğin,
Şehit olarak geldi aylardır özlediğin,
Bayrak alnından öpsün gözlerini silerek.

Eski odama yatır orda ağırla beni,
Bir gece misafir et sonra uğurla beni,
Yolculuk peygambere bekletme fazla hani,
Kokla anam son defa, yolcu yolunda gerek.

Yüreğin hiç dayanmaz yaralarımına bakma,
Çiçek açsın yüzünde sakın ağıtlar yakma,
Dualar et ardımdan üşürsün dışa çıkma,
Kendini yorup üzme mezarımına gelerek.

Yıldız ile hilâli miras bıraktım size,
Ardımızdan Fatiha, Yasin okuyun bize,
Bindirin omuzlara gerek yok fazla söze,
Bak melekler bekliyor gökyüzünde dönerek.

O vakar duruşundan görenler ibret alsın,
Kurşun yediğim gömlek sana yadigar kalsın,
Badem gözlü nişanlım misafir gibi gelsin,
Sakın belli etmesin el sallasın gülerek.

Şehidinin ardından yaş döküp ağlamasın,
Evlensin, yuva kursun karalar bağlamasın,
Nişanlım olduğunu kimseye söylemesin,
Bize Ömer Halisler, Eren bülbüller gerek.

Koç yiğitler büyütsün Fatihin öyküsüyle,
Cihana destan yazsın çıkıp her birisiyle,
Yükleri şahlasın Genç Osman türküsüyle,
Yedi cihan dolaşsın kır atına binerek.

Al bayraktır taşıyan üstündeki kanımı,
Musalar, İbrahimler okusun destanımı,
Fatihlere emanet bıraktım vatanımı,
Ölümü bile sevdim ben, uğrunda ölerek.

I.ULUSLARARASI ÂŞIK ZÜLÂLÎ'Yİ ANMA CURCUNASI

İlhan Yardımcı (Kemâlî)

“Curcuna” tâbiri bana ait değil, Anma programına afişlerinde ismi ilk sıraya yazılan Âşık Zülâlî ile ilgili eseri bulunan Yunus Zeyrek'e ait. Facebook'ta ve bana gönderdiği mesajlarda yer alan ifadeleri yazımın sonunda okuyacaksınız.

Sapla/samanın birbirine karıştığı, Değerlerin değersizlerin elinde oyuncak veya kukla haline geldiği bir dönem yaşıyoruz. Türk Şiirine “Modern Şiir” etiketi takarak, yozlaştıran, soysuzlaştıran emperyalistlerin bir projesi de var. Eline kalemi alan yazar, şair, sazı eline alan Âşık olarak boy gösterirken, değerler arada kaybolup gidiyor, gelecek nesillerin zihinlerinde bin bir kaos meydana geliyor.

Bursada 1. Uluslararası Zülâlî'yi Anma Gecesi yapıldı. Âşıklar Serdarı Posoflu Âşık Zülâlî kitabının yazarı Yunus Zeyrek'in bir mesajında yer alan ifadelerle göre “Curcuna” olarak değerlendirilen gece, Yıldırım Belediyesi tarafından organize edildi. Belediyede görevli bir kişinin tavassut ve planlamasına göre Yurt içinden ve dışından belirli kişiler davet edildi, netice fiyasko oldu.

Barış Manço Kültür Merkezi'nde düzenlenen programa Yıldırım Kaymakamı Mehmet Aydın, Arda han Posof Kaymakamı Enver Yılmaz, Yıldırım Belediye Başkan Yardımcısı Şenol Şimşek, Posof Belediye Başkanı Cahit Ulgar, AK Parti Yıldırım İlçe Başkanı Oktay Yılmaz, Bursa Ardahan Dernekleri Federasyonu Başkanı Zekai Aydın, Bursa Posoflular Dernek Başkanı Ayhan Yener ve çok sayıda ilçe sakini katıldı. Programda; Akademisyen-Yazar Yunus Zeyrek, Akademisyen-Yazar İkrâm Çınar, Şair-Yazar Huzeyfe Şanlı, Araştırmacı-Yazar Kaan Gündoğdu, Eğitimci-Şair Hilmi Şanlı, Şair Gülizar Gül Altay, Eğitimci-Şair Hülya Yalman Bayındır, Eğitimci-Şair Rahmi Bayraktaroğlu, Şair Hüsamettin Soylu, Âşıklar Ahmet Poyrazoğlu, Temel Turabi, Nergile Mehdiyeva, Gulıra Kasım Kulova, Menteşeli Cengiz, Erdem Usanmaz, Gözel Kerbecelli, Yahya Bilican, Ahmet Rıza, Er Mehmet, Halil Aksoy katıldı.

Programa konuk olarak: Ahmet Rıza, Kırgızistan'dan gelen Gulıra Kasım Kulova, Azerbaycan'dan Gözel Kerbecelli, Gürcistan'dan Nergile Mehdiyeva ile Kazanistan'dan gelen Er Mehmet sahne aldılar.

Zülâlî ile uzaktan/yakından ilgisi ve bilgisi olmayan bazı kişiler davet edildi, program kapalı kapılar arkasında hazırlandı. Eskişehir'de de yapılan gecede ve Bursadaki gecede; talebelerimden biri olan Hüsameddin Soylu'nun okuması için, Zülâlî'nin *Yakacağım* isimli şiiri verildi.

Bu şiirin Zülâlî'ye ait olmadığını, birileri tarafından uydurma olarak yıllardan beri türkülerde bile okutulduğu: “*Gökten insin Meryem oğlu İsa'yı yakacağım.*” Bendinin yer aldığını köşemde yazdım, ilgililere söyledim. Sadece kitabın yazarı Yunus Zeyrek'ten bir mesaj geldi, kimse aldırış etmedi, program bir vebal yükü olarak omuzlarda kaldı.

İşte şiir ve şiire karşı yazdığım nazire ve Zülâlî'nin kısa hayatı. Kararı siz verin, vicdanlarda ve imanlarda muhasebesini siz yapın. Hesabı Mîzân Terazisine kalsın.

YAKACAĞIM

*Beni böyle Mecnûn eden Leylâ'yı yakacağım,
Ahımdan ateş çıkarıp dünyayı yakacağım,
Yüreğimin volkanından püsküren alevleri,
Tuna, Fırat dindiremez; Deryâyı yakacağım.*

*Ta!.. Semâvat yanmalıdır, cayır cayır ahımdan,
Bu ateşin şiddetini isterem Allah'ımdan,
Kalmasın Sema'da eflak bari Ah-û Vahımdan,
Gökten insin Meryem oğlu İsa'yı yakacağım. (???... Olamaz!)*

*Yazsalar hesaba gelmez bendeki Hicr-î Elem,
Yanıp kül olmak ne imiş gelip görmeli Kerem,
Der Zülâlî bunca devlet bunca malı neylerem,
Hicr-î Gamdan kurtulamam, dünyayı yakacağım.
(Âşık Zülâlî -873 -1956)*

VERDİĞİ İLHAMLA

30 Mart 2018 Cuma günü Barış Manço Kültür Merkezi'nde Zülâlî'yi anma etkinliği üzerine

Ne söylersin sen Zülali, yaktın/yıktın vîran ettin,
Hiddet-i Şiddet her hali, isyan ötesine gittin.
Aynada görseñ eşkali, iman noktasında bittin,
Seni sever dost ahali, sorulursa böyle nettin?

Mecnun/Leyla çöle düştü, şekvayla/isyan etmedi
Sabır ile kırdı büstü, başka kapıya gitmedi.

Hicrân-ı Gam, keder olsa, tüm çileler seni bulsa,
Hayatında nâçar kalsa, gül benizler bile solsa,
Muhabbeti geri alsa, gönül sevdâ ile dolsa,
Kâinat üstün yıkılsa, nefis bedenden kurtulsa,

İsyan etmek bir hal değil, sabır/şükür rahmet sana,
Mevlâ divanına eğil, kir/pas sokma âsîl cana.

Yakmak kolay nefis için, yıkmak alay neden, niçin,
Yaratılan biçim biçim, sayamazsan, bırak geçin,
Haktan emirleri seçin, Seher Rüzgârları esin,
Kadeh alın, iksîr için, hakikat böyledir kesin.

Gül bağına karga girse, bülbül goncasız olur mu?
Âşık olan böyle derse, arayan hakkı bulur mu?

Ah! İçinden ateş çıkmak, yürekten volkan püskürtmek,
Fırat/Tunalara akmak, şikâyet Arş'a yükseltmek,
Her önüne gelen yakmak, maznun hakkını çiğnetmek,
İbretle Deryâyâya bakmak, Semâyı figan inletmek,

Allah'tan şiddet istemek, hakkı değil kul olanın,
Kötü duygular beslemek, haddini hakta bulanın.

Hicr-i Elem, Ah-u Vahlar, yanıp kül olan Keremler,
Yaratılan tüm Ervahlar, hastalık Veba/Veremler,
Yıkılan binlerce tahtlar, Tedavi olmaz elemeler,
Nasib-i Kul için bahtlar, sahte Cennet-i İremeler,

Kader-i Hak'tan bir emir, tarihte ibretle oku,
Paslanır mı iman demir, isyanla gelmesin koku.

Hicr-i Gamlardan kurtulmak, gam kedere göğüs germek,
Yalanlarla uyutulmak, hakikat Âlemi görmek,
Lokma olup da yutulmak, var olanlardan hep vermek,
Zaman içre unutulmak, postu gönüllere sermek,

Kemali'nin kaleminden, kıyamet kapıda hazır,
Şahit cümle âleminde, nerde âşık, hani nazır?

ÂŞIK ZÜLÂLÎ (Yusuf KÖKTEN) KİMDİR

Âşık Zülâlî Kars ilimizin Posof ilçesinin Suskap köyünde bugünkü adı (Âşık Zülâlî Köyü) 1873 yılında doğdu.

Üstün yetenekli bir âşık olan Zülâlî çocukluk yaşlarından itibaren âşıklık geleneğinin bütün gereklilerini başarıyla yerine getirdi. Bu konuda bilgisini, görgüsünü geliştirdi. Âşık Zülâlî aynı zamanda badeli âşıklardandır. Kars 'ta ve çevrede usta âşıklardan usul, erkân, yol belledi. İlk ustası Âşık Abbas'dı. Âşık Şenlik, Âşık Sümmani gibi zamanın en usta iki aşığıyla görüştü, onlardan nasibini aldı ve mutluluğa erişti.

Âşık Zülâlî , halk edebiyatının âşıklık geleneğinin bütün dallarında üstün örnekler verdi. Sözü kadar sazı da güçlüdür. Âşık Zülâlî , doğuda kısa zamanda büyük bir üne kavuştu. İstanbul'da o tarihlerde halk şairleri, sazlarıyla, sözleriyle büyük kahvelerde, köşklere ilgiyle dinleniyor, teşvik ve takdir ediliyordu. Zülâlî İstanbul'da sanatını başarıyla sürdürdü, hem de medreseye devam etti. Sonra tekrar Kars'a döndü.

Gel zaman, git zaman yine gurbetin yolunu tuttu. Afyon, Emirdağ derken, sonunda Eskişehir'in Çifteler ilçesini mesken tuttu. Sazlı, sözlü bir dünyada 1956 yılının 18 Aralıkta Allah'ın rahmetine kavuştu.

NOT:

Zülâlî bu şiirinde haddini aşarak, bir nevi isyan ederek Peygamberi yakma iddiasında bulunurken, akli başında olmayabilir. Belki de, bu şiir böyle değildir, birileri tarafından kasıtlı olarak konulmuştur.

Âşıklar Serdari Posoflu Âşık Zülâlî kitabının yazarı Yunus Zeyrek'ten bir mesaj:

"İlhan Bey,

Bahsettiğiniz manzumeyi, karıştırdım benim kitabımda göremedim. Benim asıl kaynaklarım merhum hocam Kırcıoğlu derlemeleri ve bizzat kendisinin hocaya gönderdiği eski yazılı defterlerdir.

Bunların dışındakileri de sağlam teyit ederek kitabıma aldım. Hatta aldıklarımla ilgili kendi notlarında rastladığım "Bu şiir bana ait değildir." şeklindeki ifadesini de naklettim. Bahsettiğiniz şiir torunu merhum Erdoğan Kökten'in risalesinde var. Son yıllarda Yener Yılmazoğlu söyledi. Sanki başka şiiri yokmuş gibi onun öne çıkarılmasını da anlamış değilim.

Şu halde Zülâlî ile ilgili mütekâmil eser fakire aittir. Maalesef başta ailesi olmak üzere hemşerileri de onu anlamamış ve ona sahip çıkmamışlardır. Son örneği de işte Bursa curcunasıdır. Zülâlî gibi büyük bir ismin böyle sahnelerde malzeme edilmesi bir kültür faciasıdır. İlk örneğini yıllar önce Çifteler'de yaşamıştık.

Bu belediye şimdi de ilim ve emek hırsızlığı yaparak kitabımı fotokopiyle çoğaltmış! Bursa toplantısında da kitap yok! 198-2004 yıllarım sırf Zülâlî ile geçti. Kitabın başımın bile beş kuruş katkı bulamadım. Diğer kitaplarımın yani da hediye olarak dağıttım.

Selam ve saygı tabiidir." (29 Mart 2018)

"*Na ehil olanda olmaz kemâlat... Cehalet en büyük yaradır...*" diyen Ehl-i Dil ne güzel söylemiştir.

Bade içmiş bir âşığın, Zülâlî'nin böyle bir şiir söyleyemeyeceğini, uydurma olduğunu veya şer güçler tarafından bir proje olarak araya sıkıştırıldığını veya en son olarak Zülâlî'nin akli başında olmadığı bir zaman içinde yazıldığını söyledim, yazdım. Bazı cahil, ehil olmayan, suyu bulandıranlar tarafından yaygara koparıldı, çeşitli iftiralar atıldı, yalanlar söylendi.

Maya tutmadı, hakikat meydana çıktı. Şiirin Zülâlî'nin olmadığı ispat edildi. Hesap Mahşere, Mîzan Terazisine kaldı...

SÖZLÜK:

SEMÂVAT: Gökler, Gökyüzü. EFLÂK: Felekler, gökler, dünyalar, âlemler. HİCR: (Hicir) Men'etmek, bırakmak. Şer'an haram olan şey. Semud Kavmi'nin buldukları vadinin ismi. (Bak: Hacr) HİCR SURESİ: Kur'an-ı Kerim'in 15. suresidir. SENE-İ HİCRİYE: Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtu Vesselâmin Mekke'den Medine'ye hicreti başlangıç sayılan ve Muharrem 1'den başlayan sene. Bu sene-i Kameriye (kamer yılı), Zilhicce ile biter, 354 veya 355 gün sürer. ZÜLÂL: Hafif

DEDİLER Kİ

Aşık Muhsinoğlu

Bir kaya taşıma yürek yerine
Sevda yollarında yorul dediler
Kaydolmak istersen aşk defterine
Ateş harmanında savrul dediler

Harşit'i sağıma aldım yürüdüm
Pembe rüyalara daldım yürüdüm
Bahtımı sulara saldım yürüdüm
Çok bulandın artık durul dediler

Hasret şerbetinden bir dolu içtim
Bin gülün içinden bir gülü seçtim
Kürtün vadisinden güneye geçtim
Vardığım beldeye Torul dediler

Sen bir ahu oldun talih bir aslan
Mutluluk istersen acıya yaslan
Yeter dolandığın gel artık uslan
Dua minderine kurul dediler

Hayata hayat ol ömre ömür ol
Çifte su verilmiş soylu demir ol
Can suyu katılmış kutlu hamur ol
Gurbet teknesinde yoğrul dediler

Hedefe varmayan yoldan umut yok
Aşk tanımayan kuldan umut yok
Şöhretten paradan puldan umut yok
Allah'ın ipine sarıl deliler

GİRMELERİ İÇİN KAPI BEKLEDİM

Yusuf Aslan

Divane gönlümü dostlara açık
Girmeleri için kapı eyledim
Dostlar hatırlayıp haneme azcık
Mihman olsun deyi yapı eyledim

Kimi uzak gider göz göre, göre
O katı yüreği basmadan yere
Gönül yıkan nasıl haneme gire
Riyaları tutup satı eyledim

Kimi var manayı hayli geç anlar
Sevdasız sevdayı niye güç anlar
Bilen bilir bilmeyende hiç anlar
Şu gönlümü hakka tabi eyledim

Hiç rızasız lokma alıp yenir mi
Bir sabırsız sabır etse ölür mü
Sakalık her cana nasip olur mu
Bu canı aşk için saki eyledim

Nübüvvetin aşkı sine dolarak
Velayetin nuru aydınlatarak
EhliBeyt'e bağlı bir can olarak
Bizim *Kul Yusufu* taki eyledim

RODOPLAR'IN KARLIK TEPELERİ

Emel Balıkçı

*“Ak beyazım, delikanlı
Aydınlatırım tüm dünyayı
Tek Karlık tepeler kaldı
Toz duman onları aldı...”*

(Pomak halk türküsünden çevrilmiştir.)

Yücedir Rodop dağları engindir tepe sırları
Destanları, acı, sızı, yaşam kaderi diyarı.

Çuvaşlanır yaşlı nine, at üstünde Asan efe
Gümülcüne, Karlı tepe, öyküsünü bize söyler:

“Attı martinini Asan, mor çuha boyandı al kan
Karakedi tutuklandı, zindan oldu ona mekân,

Üç arslandan biri kaldı, Arnavut Asan dı adı
Çelikli köyne geçti, kardeşlerini gizledi.

Onu buldu kâfir adam bıçakladı hiç sormadan
Onyedi yara açıldı kan içinde can kalmadı.

Unutuldu namlı destan üç kardeşten acı bir an
Türküye döndü bu yaşam benimsedi onu cihan

Debren köyü geydi kara, açılmıştı bin bir yara...
Ben de küsütüm duman kustum fırtınalar yağdım
estim

Yıllar geçti, geçti asır tepelerde bir kaç yatır
Kıran kucağında teke Evliya Baba'yı bekler.

Karşılıksız Yeni Karlık nöbetiçidir, hem asırlık.
Bozgun'larda açtı kucak göçenlere oldu bucağ.

Kar üsütünde yavru ağalar, kan içinde anne donar
Sarıldı kirli dumanlar Karlık tepe al kan bağlar

Evliya'nın öz kardeşi tepe üstünde bir eşi
Din-imanı halka sundu, Sarı Baba bir unvandı

Türbesi tepeye kondu, müslümanlığa anıt oldu
Onu benimsedi kâfir az kalmıştı olsun ahır.

Karşısında Persenk tepe Mehmet Sinap de bir efe
Selam verir eşe dostu, hesap arar ayan, puştı...

Yankesici korktu gitti, halkı sömüren bir itti
Çalanı-çırpanı sattı, adı-şanı yere battı.

Muğla Karlığ'ı canlı destan kâfir bilmez din ve iman
Altın camii kurşunlandı, yürükler kana bulandı...

Haç takıldı ay yıldız, halk ağladı sıza sıza...
Yağdı esti fırtınalar, yürüdü kara alaylar.

Terk edildi yayla, çayır, yandı iman çayır, çayır..
Duman sardı Karlık'ları güneş görmedi onları.

Halk karıştı devlet düştü yeni kurgular seçildi
Türbeler de yenilendi İlhan, Sarı Baba dendi...

Kıskandı o ak beyazı, kanlı destanların sazi
Hala acı türkü söyler, din imanı bayrak eder!

BERGÜZÂR

Ahmet Urfalı

Sönüyor ruhumda yaktığın ocak
Gözlerin doluyor ellerin sıcak
Sen böyle gitmezdin yola bakarak
Alınımdaki busen yadigâr olsun

Dokuz dağın çiçeğisin gülünce
Hayat sensin anlamını bilince
Derinden ah çekip şevke gelince
O hülyalı ömrün nev-bahar olsun

Öyle ince öyle masum bakışın
Yüreğime ılgıt ılgıt akışın
Sevgimizi işlediğin nakışın
Ezelden ebede payidar olsun

Mecnun olan vazgeçer mi Leylâ'dan
Bıklmaz güzelim tatlı beladan
Coşkun gönül usanır mı sevdadan
Çekilen çileler âh ü zâr olsun

Endamında bir çözülmaz büyü var
Güzellikler senin kaldığın diyar
Şu kurak vadiler çorak sahralar
Ayağın değince lâlezâr olsun

Selamın içine sitem yükleyen
Özlemin üstüne sabır ekleyen
Gittiğin yollardan seni bekleyen
Issız dağ başında bir mezar olsun

Aşkın olmaz bedel ile pahası
Bitsin keder dinsin gönüller yarası
Sevenlere kalsın büyük mirası
Bu tertemiz sevgi iftihar olsun

Güneşli sabahlar övgüler senin
Ben sana güvendim sen benden emin
Pınarın başında edilen yemin
Sözünden dönene intizar olsun

Gönüller efkârlı yürekler yaşlı
Saadetle bitmez sevdanın faslı
Vuslata ermedi o güzel Aslı
Bundan sonra aşka itibar olsun

Sensizlik kalbimde derin bir ırmak
Hasretin içimde asırlık tutsak
Veriyorum işte canımı adak
Bari bir tel saçın bergüzâr olsun

VARLIĞIMIN SEBEBİ SEN!

Gülser Hünük

Yüce dağlar yankılanır sesimde
Her sızımı dindiren sen bayrağım
Ay yıldızın gücü var nefesimde
Varlığımın sebebi sen bayrağım

Sana çevirmişim her bir yönümü
Rengin ile donattım her yanımı
Sevda seli sarıyorken tenimi
Varlığımın sebebi sen bayrağım

Ufuktan yıldızlar birden akıyor
Hain düşman çok canları yakıyor
Aziz vatanımda şimşek çakıyor
Varlığımın sebebi sen bayrağım

İlahi bir gücün hikmeti gizde
Şühedanın sesi yükselir düzde
Yarınım saklıdır tek yürek izde
Varlığımın sebebi sen bayrağım

Aşkın deryasında hiç yalnız kalmam
Düşmanı yok eder yurduma salmam
Gözlerim açıktır uykuya dalmam
Varlığımın sebebi sen bayrağım

Hasretim kaybolur seninle döşten
Umudum çoğalır görünen düştten
Gerçeğin yolunu bulurum işten
Varlığımın sebebi sen bayrağım

Özgürlük uğruna ışıklar yansın
Yurdumun güneşi ağaran tansın
Okunan marşımında canansın cansın
Varlığımın sebebi sen bayrağım

Bu kutsal toprağa güzellik katan
Bayrağın altında mutludur yatan
Kutlu bir sevgidir yürekte atan
Varlığımın sebebi sen bayrağım

Gülseri canından vazgeçse bir an
Senden asla vazgeçemez hiç bir an
Gölgene sığınır gururla her an
Varlığımın sebebi sen bayrağım

Zevkler mi değişiyor, renkler mi uçuyor, anlamlar mı farklı kelimelerin arasından bir turaç gibi uçup geçiyor, bunu bilene, kestirene aşk olsun.

Bazen elinize bir dergi ya da bir şiir kitabı alırsınız. Bir şiir sizi çarpsın, kendinize getirsin daha doğru sarıp sarmalasin, sizden bir kelime, bir düşünce parçacağı okuduğunuz şiirin arasında parlasın da şairle bir ortak paydada buluşasınız -ki onun dam dediğini mertek, mertek dediğini de hezen anlamayasınız- ya da bir elektrik alasınız ki şair sizi kitabın sayfaları arasında dolaştır.

Günümüzde serbest şiirin modern şiir olarak kabul edilmeye zorlandığı, klasik hece ve aruz ölçüsüyle yazılan şiirleri “köylü şiiri” olarak algılayan bir zümrenin yanı sıra, serbest şiiri de rastgele kafadan atılan kelimelerle yazılan bir şiir olarak gören bir başka gurup var. Ya da mevzuyu şöyle biraz dallandırıp budaklandıralım. Serbest şiir yazarlar saz çalmaya ve halk türküsü okumaya meraklıyken, hece ve aruz şiiri yazarlar hafif ya da pop müziğini daha çok seviyor desek ayıp etmiş olmayız değil mi? Geleneksel şiir yazarlar için serbest şiir “vıttırı vızzık” serbest şiir yazarlar için de hece şiiri “vıttırı vızzık”tır.

Genç şair adayları ya da kendini genç gören şairler, kendilerinden başkalarını okumaya başlayınca, yaşları ilerledikçe şiirin hangi türden yazıldığından ziyade yüreğine dokunabildiği kadar sevip tanımaya başlayacak şiiri. Bu yazımızda serbest şiir yazarların pek tanımadığı ya da edebiyat dergilerinin dönüpte yüzüne bakmadığı hece şiiri yazar şairlerin kitaplarından bahsedeceğim.

Edebiyat öğretmenlerinin çok azının bir yandan nafakasını kazanmak için diğer yandan yüreğinin edebiyata açılan penceresinden bakması diğer edebiyat öğretmenlerinin “kuru kütük” gibi olmasından elbette iyidir. İşte o iyi edebiyat öğretmenlerinden birisinin kitabı ile şiirin kapısından girelim içeri.

*“Yayladık sevdana beşik yüreğim
Ram olur kapına eşik yüreğim
Sana sığınaktır müşfik şüreğim
Sıyrıl gecelerden gündüz bende sin*

.....
*Ta elest bezminde verilmiş karar
Âlem-i misalden dünyayı sarar
Aşk çölünde Mecnun Mevla'yı arar
İçimdesin Leyla her an bendesin*

.....
*Kavuşmak hicranla olur mu sentez
'Akkaya' aşkını yüreğinde sez
Mısra-ı berceste her dem 'muazzez'
Mona Roza olup beşli bende sin”(s.20-21) ¹*

Mehmet Özdemir, 1964 Erzurum doğumlu. Bu güne kadar yazdıklarını ancak *Mihrican*'da toplayabilmiş. Toplumda ne kadar karşılık buldu bilmiyorum ama Özdemir “*Gülce Edebiyat Akımı*”nın önemli ustaları arasında gösterilen hem serbest şiire vakıf hem de geleneksel şiiri iyi bilen bir şairdir. Yukarıya alıntılıdığımız dokuz kıta *Sevda Hikayeleri* şiirinde “*bendesin*” sözcüğünü dokuz değişik anlamda kullanılarak hem aşıklık geleneğinden hem de *Sezai Karakoç*'un *Mona Roza* şiirine göndermede bulunur. Özdemir, bir başka şiirinde;

*“Gölgesi hangi dağda,
Sular çalar sarıya
Gül mü tutuştu bağda
Alem vi sardı güzü” (s.40)*

¹ Özdemir Mehmet, *Mihrican*, Değirmen Yayınları, Sakarya 2010.

“Gamdır hanesi
Hüzün giryana düşer
Çeker esmayı
Canlar biryana düşer
Kırklar deminde
Âşık her yana düşer”(s.46)

Nihan gülüşünde hicran düşürür
Güneşin geceye ağdığı zaman
Yılanlar ağzından mercan düşürür
Seherin kuşları sağdığı zaman” (s.57)

Edebiyat dergilerinde görünmeyen ama kendi kozasına örüp içine girmek üzere bir başka şair Haşim Kalender ile şiir bahçesinde dolaşmayı sürdülelim.

Haşim Kalender “Şiirin Başkenti”nin Ahir Dağları arkasına düşen bölgede yetişmiş bir şairdir. Bu bölge, (Göksun-Afşin-Elbistan-Ekinözü-Nurhak) Derdiçok, Ahmet Çıtak, Abdurrahim Karakoç, Hayati Vasfi Taşyürek, Aşık Mahzuni Şerif, Aşık Yener vb. halk şairlerinin ve aşıklarının yurtlağıdır. Bu bölge şairlerinin çoğu halk edebiyatıyla iç içi yaşamışlardır. İşte Haşim Kalender de o şairlerden birisidir. Şair, *Kalenderce Bakış, Ayrandede Şırlıtları, Aşk Heybesi, Eshab-ı Kehf Laleleri*’nden sonra *Hayat Bir Yudum Su* isimli şiir kitabıyla okuyucusunun karşısına çıkıyor.

“Aslın kokar terin bile korlarsan
Sonbaharın ardı kıştır Kalender
Ölmüm sanır şu gönlünü yoklarsan
Yol yaklaştı dünya boştur Kalender

.....
Bir durulur bir coşarsın çağlarsın
Bir gül açar bir yüreğin dağlarsın
Dünya budur bir güler bir ağlarsın
Acı ile neşe eştir Kalender” (s.41,42)²

Bir örede yetişen meyvenin sebzenin kalitesi nasıl ki o bölgeye özgü ise halk şairlerinin aşıklarının da kendi yörelerinde yetişen ustaların izini sürerek gelenek köprüsünün üzerinden geçerek geleceğe doru yol alırlar. Haşim Kalender de şiirlerinde *Derdiçok, Hayati Vasfi Taşyürek* ve *Abdurrahim Karakoç*’un şiir damarda beslenerek halk şiirini kendisinden sonraki nesillere taşıyacak bir halk şairidir. Onun şiirlerini okurken bahse konu bölge şair ve aşıklarının şiirlerinden aldığımız tadı alırsınız. İşte bu izlerden bir kaç tanesi;

“Boyu Binboğadın uzun adamın
Terör gölgesinde yatar idamın
Üstü örtük şükür olsun odamın
Köşeyi dönenler sabancı oldu” (s.56)

Haşim Kalender inceden inceden hicivle dokunması gereken yerlere dokunur geçer.

“Güneş eğilirken çatar kaşını
Soğuklar gösterir karın düşünüyü
Hazanla sevdalı tüm gözyaşını
Döker merhem diye yaraya çalar

Kararan bulutla bir hüziün çöker
dertliler gazelle içine döker
Kimi kışlık tutar kimisi eker
Bilmez yalandünya nereye çalar” (s.59)

² Kalender Haşim, *Hayat Bir Yudum Su*, Berikan Yayınları, Ankara 2018.

TAHMÎS-İ SELMÂNÎ*

Fatih Okumuş

En Zamân yekpâre bir ân, mekân âheste şimdi
Huzûra varmış güller, bülbül heveste şimdi
Mutrib yorgun çalmaktan, şâir dilbeste şimdi
*Baharın zamanıdır, güller hep deste şimdi
Nerde dinlediğimiz o mâhûr beste şimdi*

Ne oldu sevgiliye, sanki azm-i râh eder
Doğmasa güneş bir gün, billâhî günâh eder
Kaçarsa dem-i devrân, beyhûde eyvâh eder
*Güller gülmez oldular, gece gündüz âh eder
Kanaryalar ağlaşır, bülbül kafeste şimdi*

Pervâneyi yaktı nâr, âşık çerâğa düştü
Göz görmeyeli dostu, gönül ırağa düştü
Attı sitem okunu, bir sol bir sağa düştü
*Denizlerin süsüydü balıklar, ağa düştü
Deniz şarkı söylemez, martılar yasta şimdi*

Gönlümüzü biledik, âşık pusatlı olmuş
Meyletmemiş ağyâre, bin kat dikkatli olmuş
Meyhâneye geleli, ruhum rikkâtli olmuş
*Aşk şarabı bu mevsim, daha da tatlı olmuş
İçen canlar durur mu, döner aheste şimdi*

Nây ile aç meclisi, “segâh” perdesinden geç
Tambura vur usulca, olmadan vakitler geç
Şûhun efsûnu sarsın, diller, dideler güleç
*Uđ'u al kucağına “hüseynî” fasıllar geç
Hızlı vurma tellere, besteler peste şimdi*

Dün gece vadedtiğini, bu gece de umacak
Sana güller, çiçekler, mersiyeler sunacak
Gitsen de bugün, şeb-i vuslatla avunacak
*Toprağa ak düşecek, yıldızlar göz yumacak
Sohbet mehtapsız olur, gidilmez dosta şimdi*

Fâtiâ bu çöllerde zâr ü giryân ağlıyor
Bir maralın peşinde sîne püryân ağlıyor
Ne olmuş bu göklere, kevn ü mekân ağlıyor
*Ceylanları vurmuşlar, ormanlar kan ağlıyor
Derde derman tabipler, âhûlar hasta şimdi*

*Salman Kapanoğlu'nun, 1977 yılında Kahramanmaraş Lisesi Kültür-Edebiyat Kolu'nun tertip ettiği şiir yarışmasında birinci gelen Gazelini Tahmîs. Her beşliğin son iki mısra'ı Kapanoğlu'na aittir. İstanbul, 28 Şubat 2018